

A Fővárosi Ítéltábla a D.A.S. Jogvédelmi Biztosító Zrt. (fél címe 3, ügyintéző: dr. Vágány Tamás jogtanácsos) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek - a Nemes Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Nemes Dénes ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, valamint a dr. Dudás Gábor János ügyvéd (fél címe 1) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. október 8. napján kelt 39.P.20.049/2008/67. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 68. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy - 15 napon belül - együttesen fizessen meg az I-II. rendű felpereseknek 100.000 (Egyszázezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 720.000 (Hétszázhuszezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

1997 decemberében az I. rendű felperes mindkét heréjét el kellett távolítani. Ezt megelőzően az I. rendű felperes ondósejtjei letétbehelyezését kezdeményezte annak érdekében, hogy a későbbiekben saját gyermekét nevelhessen. A sejteket az I. rendű alperes felügyelete alá tartozó ...ja vette át és biztosította azok elhelyezését. A Központ meddőségkezelési feladatai 2002-ben szűntek meg, maga

a Központ önálló költségvetési szervként pedig 2007. január 1-jével. A megszüntető okirat szerint az ellátásra nem került feladatokhoz kapcsolódó vagyoni jogok és kötelezettségek jogutódja az I. rendű alperes. A Központ 2001. április 9-én kelt levelében tájékoztatta az I. rendű felperest, hogy a Központ spermabanki funkciója megszűnik, az ondóbankot átadják a ...jának. Az I. rendű felperes a levélre úgy nyilatkozott, hogy a spermamintái tárolására folyamatosan igényt tart. A spermamintáknak a II. rendű alperesi jogelőd, az ...ja részére történt átadásáról az I. rendű felperest 2002. július 17-én értesítették.

Az I. rendű felperes 2004 szeptemberében ismerkedett meg a II. rendű felperessel, akivel 2005. szeptember 10-én házasságot kötöttek. Gyermekeket szerettek volna, ezért 2007. január 10-én az I. rendű felperes kérésére a lefagyasztott ivarsejteket átszállították a ...be. A minta szállítása fagyott állapotban, a ... tankjában, cseppfolyós nitrogénben történt. Az átvételkor derült ki, hogy a műszalmák - amelyekben a mintákat tárolták - összetapadtak, ezért nem lehetett meghatározni a gobletben tárolt műszalmák számát. A műanyag goblet oldalának felnyitását követően vált láthatóvá, hogy a műszalmák tartalma már korábban kifolyt, és a goblet alján egy csomóban összefagyott. Két szalmát találtak, amelyek nem voltak töröttek és tartalmuk a műszalmában maradt. A felolvasztás és centrifugálás után az üledékben érett spermiumot vagy spermiumból származó részeket nem találtak, csak előalaknak imponáló kerek sejteket és vegyes baktérium flórát. A felolvasztás során erős záptojásra emlékeztető, kellemetlen szagot éreztek. Az I-II. rendű felperesek kérésére a megtermékenyítést elvégezték, azonban annak sikertelenségét követően a házastársak kapcsolata megromlott, 2009 márciusában külön költöztek.

Az I-II. rendű felperesek keresetükben az I-II. rendű alperesek egyetemleges kötelezését kérték az I. rendű felperes javára 15.000.000 forint, a II. rendű felperes részére 7.000.000 forint és kamatai nem vagyoni kártérítésként történő megfizetésére. Előadták, hogy a tárolás céljára leadott ondóminták az állami intézmények által biztosított tárolási körülmények között súlyosan és menthetetlenül károsodtak. Amikorra azt fel kívánták használni, gyakorlatilag megsemmisültek, ezáltal az I-II. rendű alperesek megsértették emberi méltóságukat. Az I. rendű felperesnek örökre le kell mondani a vérszerinti gyermek nemzéséről, művi úton sem lesz képes saját családot alapítani. A II. rendű felperes előadta, hogy a sikertelen próbálkozás összetörte, életvitele, életminősége, pszichés állapota hátrányosan változott, mindig is anya szeretett volna lenni, kész volt vállalni a művi megtermékenyítéssel járó hormonális beavatkozást és stresszt, később pedig a fertőzés kockázatát annak érdekében, hogy az I. rendű felperessel családot alapíthasson.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. A II. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte, arra hivatkozott, hogy az I. rendű felperes sem vitatta, hogy a minták őrzésére, tárolására vonatkozóan közöttük szerződés nem jött létre. A szerződésen kívüli károkozás kapcsán pedig előadta, hogy az I-II. rendű felperesek nem bizonyították a II. rendű alperes jogellenes

magatartását és a bekövetkezett kárukkal való okozati összefüggését sem. Nem vitásan a családtervezési központban került sor a minták fagyasztására, azok innen kerültek átszállításra a II. rendű alpereshez, azonban dokumentáció átadására nem került sor. Álláspontja szerint fogalmilag és logikailag is kizárt, hogy az I. és a II. rendű alperes ugyanazért a dologért egyszerre feleljenek. Vitatta, hogy a minták megromlása a II. rendű alperesi tevékenységgel okozati összefüggésben lenne. Előadta azt is, hogy a levett minta alapján eleve nem lett volna esély az eredményes beültetésre. A nem vagyoni kártérítés összezszerűsége kapcsán előadta, hogy egyik felperesnél sem áll fenn olyan pszichiátriai kórkép, amely jelentősebb összegű nem vagyoni kártérítést indokolna, ezen túlmenően az I-II. rendű felperesek nem tettek eleget kárenyhítési kötelezettségüknek, hiszen nem vettek igénybe szaksegítséget. Utalt arra is, hogy az I-II. rendű alperesek esetleges mulasztásának hiányában sem lett volna 100%-os esélye annak, hogy a megtermékenyítés sikerrel végződjön.

Az elsőfokú bíróság ítéletével egyetemlegesen kötelezte az I-II. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg az I. rendű felperesnek 6.000.000 forintot, a II. rendű felperesnek 3.000.000 forintot és ezen összegek után 2007 január 10-étől a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, továbbá az I. rendű alperesnek 25.000 forint plusz áfa összegű ügyvédi munkadíjat és 22.179 forint szakértői költséget, a II. rendű alperesnek ugyancsak 25.000 forint plusz áfa összegű ügyvédi munkadíjat és 47.826 forint szakértői költséget. A keresetet ezt meghaladóan elutasította. Rendelkezése szerint a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapította, hogy az I-II. rendű alperesek jogelődeinek tevékenysége egészségügyi szolgáltatásnak minősült. Álláspontja szerint az I-II. rendű felperesek az eljárás során a ... jegyzőkönyvében foglaltakkal bizonyították, hogy a minták megsérültek, beültetésre alkalmatlanná váltak. Ezzel szemben az I-II. rendű alpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy a minták tárolása a szakma szabályai szerint, szakszerűen történt, a minták tönkremenetele más okra, nem az alperesek felróhatóságára vezethető vissza. Ezen túlmenően annak bizonyítása is az alpereseket terhelte, hogy hibátlan tárolás és szállítás mellett sem lett volna az I-II. rendű felpereseknek esélye az eredményes beültetésre. Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy az I-II. rendű alperesek a kimentés körében nem bizonyították, hogy a minták tárolása kapcsán minden intézkedést megtettek annak elkerülésére, hogy a minták felolvadjanak. A perben beszerzett szakértői vélemény alapján megállapította, hogy nem a szállítás során történt a minták felolvadása és sérülése, ugyanakkor azt szakértői vizsgálattal sem lehetett megállapítani, hogy mikor és hány esetben történt a tárolás során felolvadás, ezért nem lehetett eldönteni azt sem, hogy melyik alperes a felelős jogelődje megatartásáért. Miután az I-II. rendű alperesek sikertelenül mentették ki magukat a felelősség alól, az I-II. rendű felperesek felé egyetemleges kártérítő felelősséggel tartoznak. Álláspontja szerint az I-II. rendű alperesek szakmai szabályt szegtek akkor is, amikor nem alakították ki a minták tárolása során a nitrogénszint ellenőrzésének és utántöltésének rendjét. Ezen

túlmenően az I-II. rendű alperesek azt sem bizonyították, hogy a II. rendű felperesnél végzett beültetés hibátlan minták esetében sem lett volna eredményes. A szakvélemény alapján megállapítható, hogy amennyiben a minta egészséges állapotban érkezett volna a ...be, úgy ciklusonként 30% esély lett volna arra, hogy a beavatkozás sikeres legyen. A nem vagyoni kár összegszerűségének meghatározásánál figyelembe vette, hogy az I-II. rendű felperesek állapota megfelelő kezelés hatására javulhat. Értékelte, hogy az I. rendű felperes az alapbetegségével járó krízist feldolgozta, a gyermeknemzés lehetőségét valós lehetőségként élte meg tíz évig, amelynek elvesztése olyan krízisként jelentkezett nála, amelyet még nem dolgozott fel. Mérlegelte, hogy a II. rendű felperes jóval fiatalabb a férjénél, amennyiben feldolgozza a perbeli traumát, művi megtermékenyítés nélkül is van lehetősége saját gyermek vállalására. Ugyanakkor értékelte, hogy a II. rendű felperes bár 2009-ben elköltözött az I. rendű felperestől, újabb társat az elsőfokú ítélet hozataláig nem talált magának. Értékelte azt is, hogy az I-II. rendű felperesek nem vettek igénybe szaksegítséget állapotuk javítása érdekében, és tekintettel volt arra is, hogy hibátlan minták esetében sem volt bizonyított: a beültetés sikerre vezetett volna.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatásával elsődlegesen a felperes keresetének a II. rendű alperessel szembeni elutasítását, másodlagosan az I. rendű felperesnek járó nem vagyoni kártérítést 2.000.000 forintra, a II. rendű felperest megillető nem vagyoni kártérítést 500.000 forintra történő leszállítását, harmadlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérve. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság a jogviszony értelmezése során abban a kérdésben, hogy az I. rendű felperes és a II. rendű alperes között letéti szerződés jött volna létre. A dokumentáció hiányossága sem róható a II. rendű alperes terhére, ugyanis az elsőfokú eljárásban nem került bizonyításra, hogy a II. rendű alperesnek olyan nyilvántartást kellett volna vezetnie, amely alapján a minták felolvasásának időpontja utólagosan megállapítható lett volna; az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény(Eütv.) 174. § (5) bekezdése ilyen részletességű nyilvántartás vezetését nem írja elő. Fenntartotta azon álláspontját is, hogy a II. rendű alperes részéről végzett tevékenység, a minták tárolása nem minősül egészségügyi szolgáltatási tevékenységnek, ugyanis a minták tárolása nem minősíthető emberi reprodukcióra irányuló különleges eljárásnak. Az I-II. rendű felpereseknek a II. rendű alperes kártérítő felelősségének megállapíthatóságához a káresemény idején hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339. § (1) bekezdése alapján bizonyítani kellett volna, hogy a II. rendű alperes a felelős őrzés szabályait megszegte, és a minták az alatt az idő alatt olvadtak fel, amikor azokat a II. rendű alperes tárolta. E bizonyítási kötelezettségüknek azonban nem tettek eleget, így keresetük megalapozatlan. Továbbra is fenntartotta azon álláspontját, miszerint az I-II. rendű alperesek egyetemleges kötelezése az adott esetben kizárt, hiszen az I. rendű alperesi jogelőd letéti szerződés, a II. rendű alperesi jogelőd viszont az I. rendű felperessel kötött szerződés nélkül kezelte a mintákat. Eltúlzottnak tartotta az elsőfokú bíróság által az I-II. rendű felperesek javára megítélt nem vagyoni kártérítés összegét is, különös tekintettel arra, hogy az I-II. rendű

felperesek kárenyhítési kötelezettségüknek nem tettek eleget, a saját gyermek hiánya miatt jelentkező hátrányt nem próbálták más módon, például örökbefogadás lehetőségének mérlegelésével csökkenteni.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Fellebbezés hiányában jogerőre emelkedtek az elsőfokú bíróság ítéletének az I. rendű alperest marasztaló rendelkezései [Pp. 228. § (4) bekezdés]. Az elsőfokú bíróság ítélete ellen kizárólag a II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, a Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében e korlátok között bírálta felül.

A II. rendű alperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a Fővárosi Ítéltábla az arra alapított, a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével meghozott ítéleti döntésével is túlnyomórészt egyetértett. Kifejezetten a fellebbezésben foglaltakra tekintettel emeli ki a következőket:

A II. rendű alperes fellebbezési érvelésével szemben nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a felperes és a II. rendű alperes jogelődje között a felperes ondómintáinak tárolására szerződés jött létre. A szerződéses jogviszony létét támasztja alá, hogy az I. rendű alperesi jogelőd 2002. július 17-én értesítette az I. rendű felperest, hogy a minták átadásra kerültek a II. rendű alperesi jogelőd részére, a jövőben a II. rendű alperesi jogelőd tárolja azokat, a tárolási költségeket az I. rendű felperesnek kell megtérítenie, továbbá arról, hogy ennek elmaradása esetén a minták megsemmisítésre kerülnek. Jelentőséget kell tulajdonítani annak, hogy a II. rendű alperes maga sem vonta kétségbe, hogy az I. rendű felperes a minták tárolási költségének megtérítésére irányuló kötelezettségének eleget tett, és nem kétséges az sem, hogy a mintákat a II. rendű alperesi jogelődtől szállították a ...be. A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, hogy szerződéses jogviszony hiányában a II. rendű alperes deliktuális, szerződésen kívüli kártérítő felelőssége került volna előtérbe, ebben az esetben ugyancsak a II. rendű alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy jogelődje az adott helyzetben általában elvárható módon járt el a minták tárolása során.

Az egészségügyi szolgáltatások nyújtásához szükséges szakmai minimumfeltételekről szóló 60/2003. (X. 20.) ESzCsM rendelet 6. § (1) bekezdése kimondja, hogy az átültetés, illetve más célú egészségügyi felhasználás céljából eltávolított emberi eredetű szerv, szövet és sejt - ideértve a vért, a vér alkotórészeit, a csontvelőt, az ivarsejtet és a praeembriót is - szállítása és tárolása - az Eütv. XI. fejezete értelmében - az egészségügyi szolgáltatás körébe tartozó tevékenységnek minősül.

Az előzőekben idézett, és az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott jogszabályhely megfelelő alkalmazásával állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a II. rendű alperes jogelődjének perbeli, az I. rendű felperes sperma mintái tárolására irányuló tevékenysége egészségügyi szolgáltatásnak minősült. Alaptalanul hivatkozott a II. rendű alperes fellebbezésében arra is, hogy a mintavétel tudományos célzattal történt. ... tanú vallomásából az derült ki, hogy az intézet valóban tudományos célzattal jött létre, az I. rendű felperes vonatkozásában azonban nem merült fel konkrét adat arra, hogy a minta levételére tudományos célból került volna sor, a perben feltárt adatok szerint a mintavételre egyértelműen humán reprodukció céljából került sor.

Minderre tekintettel a jogvitát arra figyelemmel kellett elbírálni, hogy az I. rendű felperes és a II. rendű alperesi jogelőd intézmény között polgári jogi szerződéses jogviszony jött létre, amelynek megszegése - hibás teljesítése - esetén az alkalmazandó kártérítési jogkövetkezmény feltételeit a Ptk. 318. § (1) bekezdése alapján érvényesülő Ptk. 339. § (1) bekezdése tartalmazza. A polgári jogi kártérítési felelősség általános feltételei közül - a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint - a károsultnak kell bizonyítania, hogy a károkozó jogellenes magatartásával okozati összefüggésben kára keletkezett, ugyanakkor a károkozó kimentheti magát annak bizonyításával, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Az adott helyzetben - egészségügyi intézménytől - általában elvárható magatartás tartalmát az Eütv. 77. § (3) bekezdése szerinti gondossági mérce - vagyis az ellátásban résztvevőktől elvárható gondosság - tölti ki. A hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből következően az I-II. rendű felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy károsodásuk a II. rendű alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben következett be. A II. rendű alperes a kártérítő felelősség alól azzal mentheti ki magát, ha bizonyítja, hogy az Eütv. 77. § (3) bekezdése szerint az ellátásában résztvevőktől elvárható gondossággal, valamint a szakmai és etikai szabályok, illetve irányelvek betartásával járt el.

Az adott esetben a kártérítő felelősség megállapítása szempontjából jelentőséget kellett tulajdonítani annak, hogy a perben beszerzett szakértői vélemény alapján - amint az elsőfokú bíróság is megállapította - nem a szállítás során történt a minták felolvadása és sérülése, ugyanakkor azt szakértői vizsgálattal sem lehetett megállapítani, hogy mikor és hány esetben történt a tárolás során felolvadás, ezért nem lehetett eldönteni azt sem, hogy melyik alperes a felelős jogelődje megatartásáért. Amennyiben a minták károsodásának pontos oka nem állapítható meg, a lehetséges okok közül mindazokat vizsgálni kell, amelyek az egészségügyi szolgáltató tevékenységéhez kapcsolódnak, és ha a lehetséges ok tekintetében az egészségügyi szolgáltató az elvárható gondos eljárását bizonyítani nem tudja, a kártérítő felelőssége megállapítható. Kétségtelen, hogy különbséget kell tenni a dokumentációs hiányosság és a felelősség kérdése között. A II. rendű alperes azonban az Eütv. 136. § (1) bekezdésében, illetőleg a 174. § (5) bekezdésében előírt dokumentációs kötelezettségét egyáltalán nem teljesítette, nem dokumentálta a minták tárolásának mikéntjét. A II. rendű alperes mégsem az alkalmatlan orvosi iratok miatt felel, hanem azért, mert nem igazolta, hogy a minták nem a jogelődjénél

történt tárolás időtartama alatt károsodtak, ami pedig az elvárt gondosság körébe esik, így ezek a kimentésnél a terhére esnek. A kimentés sikertelensége tehát azért volt megállapítható, mert a minták Eütv. rendelkezéseinek megfelelő tárolása nem volt bizonyított. Tekintetbe véve azt is, hogy a kárfelelősség szempontjából releváns okozati összefüggés nem csupán direkt és közvetlen lehet: az is megalapozza a felelősséget, ha a II. rendű alperesi jogelőd mulasztása folytán - mint a jelen esetben - csak az esélye veszik el annak, hogy a II. rendű felperes sikeres IVF kezelésnek vesse alá magát, és az I-II. rendű felpereseknek közös gyermekük szülessen.

Az I-II. rendű alperesek károkozásához vezető magatartása felróhatóságának arányát szakértői eszközökkel nem lehet meghatározni, jogszabálysértés nélkül jutott ezért az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az I-II. rendű alperesek az I-II. rendű felperesekkel szemben egyetemlegesen felelnek a Ptk. 344. § (1) bekezdése alapján, ugyanis a közös károkozók külső viszonya az egyetemlegesség a károsultak irányában.

Mindezekből következik: az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a II. rendű alperes a kártérítő felelősség alól magát kimenteni nem tudta, az elsőfokú bíróság ezért helytállóan állapította meg az I-II. rendű alperesek egyetemleges kártérítő felelősségét.

A Fővárosi Ítéltábla az I-II. rendű felperesek nem vagyoni kártérítési igényének összecsúszása kapcsán a következőknek tulajdonított jelentőséget.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Ptk. 355. § (1) bekezdése szerint a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

A nem vagyoni kártérítés intézménye speciális a kárfelelősség körén belül, ugyanis nem azonos nemű az okozott sérelemmel: nem vagyoni jellegű sérelmet orvosol vagyoni eszközökkel. A Ptk. 355. § (1) bekezdése szerinti nem vagyoni kártérítés intézménye arra szolgál, hogy a károsultaknál a személyiségi jogi sérelem következtében bekövetkezett hátrányt, életminőségükben beállt negatív irányú változást másnemű előny, pénz nyújtásával kísérelje meg kompenzálni. A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása sosem egzakt módon, hanem mindig bírói mérlegeléssel, az eset összes körülményeinek figyelembevételével történhet, ezen belül figyelemmel kell lenni a károsultat ért nem vagyoni sérelem jellegére, súlyosságára, arra, hogy a károkozó magatartás folytán hogyan változtak a károsult életkörülményei. Összehasonlító adatként kell vizsgálni a károkori ár- és értékviszonyokat, valamint a bírói gyakorlat által hasonló esetekben alkalmazott kártérítési összegek nagyságrendjét is. Kétségtelen, hogy a személyiséget ért kár

valójában megfizethetetlen, a nem vagyoni kártérítés elvi alapjait rögzítő 34/1992. (VI. 1.) AB határozatban foglaltaknak megfelelően a polgári jogi védelem módja - a kártérítés - a sérelemhez képest valójában inadekvát, a kártérítési összeg meghatározásánál a bíróságok józanságának, mértéktartásának és elhivatottságának van szerepe.

A nem vagyoni kár megtérítésére azonban ugyanazok a szabályok vonatkoznak, amelyeket a vagyoni károk esetén is alkalmazni kell, vagyis a kárt - a Ptk. 339. § (1) bekezdése és a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint - a károsultaknak megfelelően bizonyítaniuk kell.

Az elsőfokú bíróság azt megalapozatlanul értékelte a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározása során, hogy „hibátlan minták esetében sem volt bizonyított, hogy a beültetés sikerre vezetett volna”, ugyanis amint arra a Fővárosi Ítéltábla az előzőekben már utalt, a II. rendű alperes kártérítő felelősségét éppen az alapozza meg, hogy a II. rendű alperesi mulasztás a sikeres beültetés, és így a közös saját gyermek vállalásának esélyét vette el az I-II. rendű felperesektől. Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően azonban helyesen állapította meg az I-II. rendű felpereseket a II. rendű alperesi jogelőd károkozó magatartásával okozati összefüggésben ért hátrányos változásokat, a bizonyítékokat okszerűen mérlegelve az azok orvoslásához szükséges kártérítési összegeket - a káresemény idején, 2007-ben érvényesülő ár- és értékviszonyokat, valamint a más hasonló jellegű ügyekben folytatott bírói gyakorlatot alapul véve - is helyesen állapította meg. A II. rendű alperes fellebbezése az I-II. rendű felperesek vonatkozásában olyan körülményt, amely a mérlegelés szempontjait módosította volna és ennek következményeként a kártérítés összegének mérséklésére adott volna alapot, nem jelölt meg.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - az előzőek szerinti indokolásbeli pontosítással - helybenhagyta.

A II. rendű alperes a sikertelen fellebbezése következményeként köteles a fellebbezési eljárásban is irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az I-II. rendű felperesek részére jogi képviselőjük ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére, míg az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket a II. rendű alperes illetékmentességére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. június 4.

Dr. Sággy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s. k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s. k.
bíró